

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Olgy Stránské ve věci žalobce: **X X**, bytem X, X, zastoupen Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Milešovská 6, 130 00 Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2015, č. j. MSP-841/2014-OT-OSV/3,

t a k t o :

- I. **Žaloba se o d m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobci se ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení vrací soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, a to k rukám jeho zástupkyně Mgr. Barbory Kubinové, advokátky.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) dne 19. 5. 2015, která byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. Nad 312/2015 – 30, přikázána zdejšímu soudu, domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný výrokem I. podle § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), Městskému soudu v Praze uložil do 15 dnů od doručení rozhodnutí řádně vyřídit žalobcovu žádost o informace ze dne 17. 9. 2014 v části týkající se X X a ve zbytku postup Městského soudu v Praze potvrdil a výrokem II. podle § 16a odst. 7 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím potvrdil výši úhrady požadované Městským soudem v Praze. V žalobě pak upřesňuje, že žaloba konkrétně směřuje proti výroku I. napadeného rozhodnutí v části, ve které se postup povinného subjektu potvrzuje.

V žalobě uvedl, že dne 17. 9. 2014 podal žádost o poskytnutí informací, a to ad a) o sdělení vysoké školy, na níž získali právnické vzdělání soudci městského soudu, kteří rozhodovali ve věci vedené u městského soudu pod sp. zn. 9 A 167/2012; ad b) o sdělení seznamu všech zahájených řízení u městského soudu v letech 2012 a 2013, rozdělených podle jednotlivých senátů (u každého senátu seřazené v pořadí vzestupně podle data zahájení řízení či data nápadu věci senátu, s uvedením spisové značky, označením účastníků řízení v rozsahu neodporujícím zákonu o ochraně osobních údajů a uvedením data ukončení věci, pokud byla věc u senátu ukončena). Dále požadoval sdělení, která z těchto řízení byla vyřízena v přednostním režimu. Tyto informace požadoval v elektronické podobě na fyzickém nosiči, nebo umožněním dálkového přístupu. Městský soud přípisem ze dne 25. 9. 2014 žalobci poskytl informaci o vzdělání dvou soudců, kteří rozhodovali ve věci vedené pod sp. zn. 9 A 167/2012. Ohledně vzdělání soudkyně X X (dále pouze „X“) žalobce odkázal na Obvodní soud pro Prahu 8, u něhož je veden její personální spis. Současně byl žalobce vyzván k upřesnění rozsahu požadovaných informací. V podání ze dne 7. 10. 2014, které bylo městskému soudu doručeno dne 10. 10. 2014,

vedl žalobce, že požaduje informace o všech řízeních městského soudu, nejen o řízeních na úseku správního soudnictví. Městský soud sdělil dne 27. 10. 2014 žalobci, že se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání a zpracování údajů, a z toho důvodu za poskytnutí požaduje úhradu ve výši 36.870,- Kč, jelikož bude muset vyhledávat ve 13 rejstřících vedených ve čtyřech informačních systémech, což bude trvat celkem 13 hodin a 171,35 hodiny bude trvat vyhledání informací ohledně řízení vyřizovaných v přednostním režimu, neboť tato nejsou statisticky sledována a musí být vyhledána „prokliknutím“ do detailu každého spisu, přičemž za jednu hodinu práce požaduje žalovaný částku ve výši 200,- Kč. Dne 18. 11. 2014 podal žalobce stížnost na postup při vyřizování žádosti a domáhal se poskytnutí informace o vzdělání X a informací o řízeních specifikovaných ad b). Uvedl, že lhůta pro poskytnutí informací uplynula, čímž mu vznikl nárok na jejich poskytnutí bez ohledu na pozdější požadavek žalovaného na úhradu nákladů. Následně dne 19. 11. 2014 podal stížnost proti uložení uhrazení částky ve výši 36.870,- Kč za poskytnutí informací. Napadeným rozhodnutím byla městskému soudu uložena povinnost poskytnout informaci o vzdělání X; výše požadované úhrady byla potvrzena.

Žalobce namítl, že mu vznikl nárok na poskytnutí požadovaných informací, aniž by byl povinen hradit náklady. K tomu uvedl, že městský soud jakožto povinný subjekt má dle § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout informace ve lhůtě 15 dní ode dne přijetí žádosti nebo jejího doplnění. Po uplynutí lhůty je povinen informace poskytnout bez ohledu na požadavek na úhradu nákladů [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14]. Za oznámení žadateli o úhradě požadované za vyhledání a zpracování požadovaných informací dle § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím lze dle žalobce považovat buď okamžik, kdy se žadatel s oznámením skutečně seznámí, nebo kdy má objektivně možnost se s ním seznámit. K tomu žalobce argumentoval, že pokud dle zákona o svobodném přístupu k informacím mají účinky právního úkonu nastat okamžikem doručení, je to v zákoně explicitně uvedeno [srov. např. § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím], přičemž doručení u oznámení úhrady zákon o svobodném přístupu k informacím nevyžaduje, z čehož žalobce dovozuje, že okamžikem oznámení je okamžik, kdy se měl možnost objektivně s oznámením seznámit, tj. dne 29. 10. 2014, kdy došlo ke vhození oznámení o uložení zásilky do poštovní schránky žalobce. Běh lhůt a pravidla doručování zákon o svobodném přístupu k informacím při vyřizování žádosti o informace neupravuje a použití správního řádu je podle § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím vyloučeno. Z toho žalobce dovozuje, že se na běh lhůt vztahují obecná pravidla pro běh lhůt a doručování dle zákona č. [89/2012 Sb., občanského zákoníku](#) (dále jen „[občanský zákoník](#)“). Výše uvedené žalobce dovozuje z teorie veřejného práva jako práva zvláštního ve vztahu k právu soukromému (viz rozsudek ze dne 22. 8. 2007, č. j. [2 As 88/2006-56](#), ve kterém NSS uvedl, že veřejné právo je právem zvláštním ve vztahu k obecnému právu soukromému. Umožňuje se tak použít subsidiárně normy soukromého práva i ve veřejném právu tam, kde veřejnoprávní úprava chybí.). Na běh lhůty dle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím se proto dle tvrzení žalobce použijí pravidla uvedená v § 601-608 občanského zákoníku. V tomto kontextu žalobce uvedl, že doplnění jeho žádosti bylo městskému soudu doručeno dne 10. 10. 2014, poslední den lhůty pro poskytnutí informace tak připadl na sobotu 25. 10. 2014, a lhůta proto skončila v pondělí 27. 10. 2014. Z jazykového výkladu plyne, že výrazem „oznámit“ je třeba chápat okamžik, kdy se osoba skutečně s danou skutečností seznámí. Tímto je tedy vyloučeno ztotožnění okamžiku oznámení s odesláním písemnosti. Pro doručení oznámení o úhradě nákladů je potom, podle [občanského zákoníku](#), rozhodující okamžik, kdy se adresát může objektivně seznámit s předmětnou písemností. Oznámením požadavku úhrady nákladů přestává běžet lhůta pro poskytnutí informací. Oznámení o uložení zásilky bylo do poštovní schránky žalobce vhozeno dne 29. 10. 2014. K oznámení tedy došlo dva dny po uplynutí lhůty. Žalobce shrnuje, že požadavek na úhradu nákladů za poskytnutí informací je nezákonný, jelikož po uplynutí lhůty pro poskytnutí informací dle § 14 odst. 5 písm.

d) zákona o svobodném přístupu k informacím, měl žalovaný povinnost informace poskytnout bez úhrady. Lhůta pro zaplacení úhrady tak nemohla uplynout a rozhodnutí je z toho důvodu nezákonné. Dále uvádí, že oznámení ze dne 22. 10. 2014 bylo odesláno dne 27. 10. 2014, jak je uvedeno na podacím razítku, tedy nikoliv dne 22. 10. 2014, jak je nesprávně uvedeno v rozhodnutí nadřízeného orgánu. Dále uvedl, že je nesprávný právní názor žalovaného, který se opírá o usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 55/2007 – 84, podle něhož je lhůta pro poskytnutí informace dodržena, pokud je písemnost předána v této lhůtě k doručení. Závěr NSS totiž není podložen žádnou logickou úvahou a navíc se týkal institutu fikce negativního rozhodnutí, který v právní úpravě již není, a usnesení proto není na tento případ aplikovatelné. Na základě této nesprávné úvahy žalovaný dovodil, že jelikož musí být výše úhrady oznámena před poskytnutím informace, je třeba § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím ohledně okamžiku účinnosti právního jednání vykládat ve spojení s § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím a ke splnění lhůty postačí odeslání oznámení. Argument žalovaného o nemožnosti požadovat, aby povinný ve lhůtě oznámení i doručil, neboť toto závisí na okolnostech jím neovlivnitelných, vyvrací žalobce opětovně poukazem na úpravu občanského zákoníku.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasí se závěrem žalobce, že slova „písemně oznámí“ v § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím lze vykládat pouze z pohledu jazykového výkladu. Z kontextu zákona o svobodném přístupu k informacím je zřejmé, že zmiňuje-li zákonodárce nadále tento úkon, užívá obecného pojmu „sdělení“ [např. podle § 16a odst. 3 písm. a) tohoto zákona lze podat stížnost do 30 dnů od doručení sdělení podle §6, § 14 odst. 5 písm. c) nebo § 17 odst. 3]. Pokud by zákonodárce hodlal úkon podle § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím vyčlenit do odlišného režimu, užíval by adekvátní terminologii napříč celým právním předpisem. Jestliže to neučinil, měl v úmyslu, aby se na § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím vztahovala obecná pravidla pro doručování. Žalovaný souhlasí se závěrem žalobce, že doručování není v zákoně o svobodném přístupu k informacím samostatně upraveno. V takovém případě je však na místě vyjít z úpravy doručování obsažené v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Ustanovení § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím sice stanoví, že užití správního řádu je možné pouze ve stanovených případech, nicméně právě v tomto případě je to podle názoru žalovaného jeho užití vhodné, neboť správní řád je obecným standardem pro postupy orgánů veřejné moci. Užití příslušných ustanovení občanského zákoníku by znamenalo aplikaci dalšího, s předmětem řízení a povahou práva na informace nijak nesouvisejícího, právního předpisu. Žalovaný uzavírá, že platí-li v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím pro všechny písemnosti, které povinný subjekt doručuje žadateli, že je lhůta zachována, je-li písemnost její poslední den podána k poštovní přepravě, musí to platit i pro oznámení o úhradě podle § 17 odst. 3 tohoto zákona. Usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 55/2007 – 84 lze podle názoru žalovaného užít i za platného znění zákona o svobodném přístupu k informacím a na všechny úkony povinného subjektu. Uvádí-li žalobce, že se ve výše popisovaném případě žadatel ocitne ve stavu právní nejistoty, neboť neví, kdy bude lhůta pro úhradu končit, uvádí žalovaný, že žalobce srovnává právní úpravu počátku a konce plynutí lhůty. Zatímco běh lhůty se počíná doručením písemnosti (což adresát skutečně nemůže odhadnout), konec lhůty je vázán na plynutí času od okamžiku doručení, přičemž lhůta je zachována, je-li podání podáno k poštovní přepravě v její poslední den (jakmile je tedy písemnost doručena, nelze o právní nejistotě ve vztahu k plynutí lhůt hovořit). Shodná pravidla v tomto ohledu platí jak pro žadatele, tak pro povinný subjekt. Nelze ostatně po povinném subjektu spravedlivě žádat, aby písemnost ve stanovené lhůtě nejen podal k poštovní přepravě, ale také ji doručil, neboť průběh doručování je už povinným subjektem neovlivnitelné a často také závislé na spolupráci osoby, jíž má být doručováno. Nadto by povinnost ve lhůtě písemnost i doručit podstatně zkrátila lhůtu, jíž zákon poskytuje povinnému subjektu k vyřízení žádosti. Namítá-li žalobce, že

písemnost ze dne 22. 10. 2014 byla odeslána až 27. 10. 2014, je třeba konstatovat, že poslední den lhůty (25. 10. 2014) připadl na sobotu. S ohledem na obecně platné principy počítání lhůt platí, že případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli, nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Obecná platnost této zásady vyplývá z nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97. Písemnost tedy byla k poštovní přepravě podána včas. Žalovaný uzavírá, že žalobcova argumentace nemá oporu v zákoně. Navrhuje proto zamítnutí žaloby. S ohledem na nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS. 39/13, požaduje žalovaný náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v replice uvádí, že žalovaný ve své argumentaci vychází z premisy „hloupého zákonodárce“, jehož vůli vyjádřenou v normativním textu je třeba výkladem přetvořit do „správné“ podoby. Takový přístup je však nepřipustný. Správní řád je sice obecným standardem pro postupy správních orgánů, nelze jej však užít tam, kde jeho aplikaci zákonodárce výslovně vyloučil, což učinil v § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím (s tam vypočtenými výjimkami). Nelze-li tedy správní řád na § 17 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím použít, nejsou účinky písemnosti spojeny s předáním k doručení, nýbrž s okamžikem oznámení žadateli: tedy okamžikem, kdy má žadatel objektivní možnost se s písemností seznámit. Aby tomu tak bylo, musel by zákonodárce užít pojem „vydá oznámení“, nikoli „oznámí žadateli“. Z toho, že zákonodárce v § 16a odst. 3 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím užívá obecný termín „sdělení“, nelze vyvozovat nic o lhůtě pro jejich doručení. Ani skutečnost, že je nutno užít další právní předpis – občanský zákoník –, celou věc nijak nekomplikuje, neboť pro soukromoprávní vztahy jsou tato pravidla pro doručování běžná a podle judikatury je vztah mezi žadatelem a povinným subjektem týkající se úhrady vztahem soukromoprávním. Argument, že povinný subjekt nemůže okamžik doručení písemnosti ovlivnit, neobstojí, neboť je věcí povinného subjektu, jakým způsobem písemnost na adresu žadatele včas dopraví, a nelze se této povinnosti zprostit s tím, že to po povinném subjektu nelze spravedlivě požadovat, jestliže je totéž po fyzických a právnických osobách běžně požadováno v soukromoprávních vztazích. Žalobce uzavírá, že žalovaný interpretuje zákon zcela volně a jeho argumentace neodůvodňuje, že by oznámení o požadované úhradě podle § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím mělo být v zákonné lhůtě pouze předáno k poštovní přepravě, a nikoli doručeno do sféry dispozice žadatele. Závěrem žalobce podotýká, že žalovaný nemá právo na náhradu hotových výdajů, neboť by to bylo nespravedlivé; ostatně zmiňovaný nálezu Ústavního soudu nelze ve správním soudnictví vůbec aplikovat.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 17. 9. 2014 městskému soudu žádost o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to ad a) o sdělení, na kterých vysokých školách získali vzdělání v oblasti práva soudci rozhodující věc vedenou pod sp. zn. 9 A 167/2012; ad b) o poskytnutí seznamu řízení zahájených u městského soudu v letech 2012 a 2013, a to v rozdělení podle jednotlivých senátů vzestupně dle data zahájení řízení či data nápadu senátu. Ke každému řízení požadoval uvedení spisové značky, data zahájení řízení či data nápadu senátu, označení účastníků řízení, a skutečnosti, zda řízení již bylo ukončeno s uvedením data. Dále požádal o sdělení, která z těchto řízení byla vyřizována v přednostním režimu.

Městský soud vyzval dne 25. 9. 2014 ve smyslu § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím žalobce k upřesnění žádosti k bodu ad b), a to, ke kterému úseku soudnictví se žádost vztahuje, vzhledem k tomu, že byla adresována správnímu úseku žalovaného na adrese pracoviště Hybernská 18, Praha 1. Dále uvedl, že požadované informace nejsou statisticky sledovány a budou muset být vyhledány z jednotlivých spisů, taktéž bude třeba anonymizovat osobní údaje účastníků řízení, a proto bude poskytnutí požadovaných informací

podmíněno zaplacením úhrady podle Opatření předsedy Městského soudu v Praze č. 31/2010, o poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím za úhradu, které nabylo účinnosti dne 1. 12. 2010 a jehož nedílnou součástí byl sazebník. Toto opatření bylo změněno dne 4. 8. 2011 v souladu s Instrukcí Ministerstva spravedlnosti České republiky ze dne 14. 7. 2011, č. j. 286/2011-OT-OST, kterou se stanoví sazebník úhrad za poskytování informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud jde o žádost o sdělení ad a), poskytl informace o vzdělání dvou soudců příslušného senátu. Jde-li o soudkyni X, odkázal žalobce na Obvodní soud pro Prahu 8, neboť tato soudkyně je k městskému soudu přidělena dočasně a ten tak nedisponuje jejím personálním spisem.

Podáním ze dne 7. 10. 2014 doručeným městskému soudu dne 10. 10. 2014 žalobce upřesnil svou žádost v tom smyslu, že se týká všech řízení, nikoliv pouze úseku správního soudnictví. Specifikoval, že přednostním režimem míní postup dle § 56 s. ř. s. Uvedl, že požadované informace jsou dostupné v informačním systému každého soudu a zpoplatnění je pouze snahou městského soudu odradit žalobce od žádosti o jejich poskytnutí.

Přípisem ze dne 22. 10. 2014 vyzval městský soud žalobce k úhradě částky ve výši 36.870,- Kč za poskytnutí požadovaných informací. Žalobce podal stížnost proti požadavku úhrady za poskytnutí informací a na postup při vyřizování žádosti. O stížnostech rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým uložil Městskému soudu v Praze podle § 16a odst. 6 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, aby do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí řádně vyřídil žalobcovu žádost v části ad a) týkající se vzdělání X. Ve zbytku postup městského soudu potvrdil včetně výše požadované úhrady. K první stížnostní námitce žalovaný uvedl, že výše požadované úhrady musí být žadateli o informace dle § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím oznámena před poskytnutím informace. Toto ustanovení je třeba vykládat ve spojení s § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy v tom smyslu, že oznámení o výši úhrady musí být ve lhůtě odesláno (tj. do patnácti dnů ode dne obdržení, případně doplnění žádosti o informace). V této souvislosti odkázal na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 4. 2009, č. j. 4 As 55/2007 – 84, z něhož plyne, že žádost je vyřízena včas, pokud subjekt alespoň v poslední den lhůty předá požadované informace k doručení žadateli. Ačkoliv se tento rozsudek vztahuje ke znění zákona o svobodném přístupu k informacím před novelou provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., má žalovaný v souladu s komentářovou literaturou za to, že se vyslovené závěry vztahují i na nyní platné znění zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak uvedl NSS v citovaném rozsudku, nelze po povinném subjektu spravedlivě požadovat, aby kromě odeslání informací tyto v zákonné lhůtě i doručil, neboť doručení je vázáno na skutečnosti objektivně časově neurčitelné, počínáním povinného subjektu neovlivnitelné a často i závislé na konání osoby, které je doručováno. Žalovaný uzavřel, že zaslal-li výzvu k úhradě dne 22. 10. 2014, stalo se tak ve lhůtě dle § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Krajský soud v Praze při prověřování přípustnosti žaloby včetně kompetenčních výluk dospěl k závěru, že žaloba není přípustná.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřípustná tehdy, jestliže se domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, odmítne soud usnesením návrh, který je podle tohoto zákona nepřipustný.

Žalobou je napadeno rozhodnutí žalovaného o stížnosti žalobce podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle toho ustanovení může stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí. Další možnosti žadatele, pokud jde o podávání stížností podle zákona o svobodném přístupu k informacím, jsou vymezeny v § 16a odst. 1 písm. a), b) a d) tohoto zákona. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře nejprve vyslovil k povaze stížnosti podle písmene b) tohoto ustanovení (jde o stížnost žadatele, kterému po uplynutí zákonných lhůt nebyla poskytnuta informace a ani nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti) a v rozsudku z 29. 10. 2009, č. j. 4 Ans 4/2009 - 86, konstatoval, že tuto stížnost je třeba považovat za prostředek, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. Připodobnil tedy uvedenou stížnost k § 80 správního řádu nebo v daňovém řízení k § 34c v době vydání rozsudku účinného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Další judikatura Nejvyššího správního soudu na tento rozsudek navazující jeho závěry zobecnila na celý § 16a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím (viz např. rozsudek z 28. 2. 2011, č. j. 2 Ans 9/2010-56, či rozsudek z 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29). Výslovně se judikatura vyslovila také k charakteru stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím; i tuto stížnost považuje za prostředek, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu.

Nejvyšší správní soud dále v řadě svých rozhodnutí ve vztahu k aplikaci § 80 správního řádu a v něm vyjmenovaných opatření proti nečinnosti správního orgánu opakovaně vyslovil, že se v tomto případě jedná o procesní nástroj v případě nečinnosti povinného subjektu, jehož případné bezvýsledné vyčerpání otevírá cestu k soudní ochraně před nečinností, kterou nadřízený orgán v rámci ustanovení § 80 správního řádu – a to z jakýchkoli důvodů – nenapravil. *„Opatření nadřízeného orgánu, vydané v rámci postupu dle ustanovení § 80 správního řádu tak není rozhodnutím ve věci samé, ale procesním prostředkem nápravy, kterým nadřízený orgán zajišťuje naplnění jedné ze základních zásad správního řízení, a to vyřizování věci bez zbytečných průtahů. O konkrétním opatření ke zjednání nápravy rozhoduje příslušný nadřízený orgán povinného. Pokud účastník řízení nesouhlasí s výsledkem, ke kterému nadřízený správní orgán dospěl v rámci postupu dle ustanovení § 80 správního řádu, pak ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s. bezvýsledně vyčerpá opravné prostředky, které mu na ochranu proti nečinnosti poskytuje správní řád“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2012, č. j. 9 Ans 16/2012-84). Rovněž ve vztahu k usnesení vydanému dle § 80 odst. 6 správního řádu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„usnesení vydané správním orgánem podle § 80 odst. 6 správního řádu z roku 2004 není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Ans 2/2010-127).

S ohledem na shodnou povahu stížnosti podle § 16a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím a žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, je třeba i na rozhodnutí o stížnosti vydaná podle § 16 odst. 6 a 7 zákona o svobodném přístupu k informacím vztáhnout závěry judikatury vztahující se k usnesení vydaným podle § 80 odst. 4 a 6 správního řádu. Je tedy třeba učinit závěr, že ani rozhodnutí o stížnosti vydaná podle § 16 odst. 6 a 7 zákona o svobodném přístupu k informacím nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s. Tento závěr ostatně ve vztahu k rozhodnutí podle § 16 odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím vyslovil také rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesení ze dne 21. 9. 2010, č. j. 2 As 34/2008 – 90; k předložené otázce uvedl: *„Sdělení požadavku na úhradu za poskytnutí informace a o výši této úhrady (§ 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném*

přístupu k informacím), ani rozhodnutí o stížnosti žadatele, který nesouhlasí s výší úhrady jemu sdělené (§ 16a odst. 7 téhož zákona) nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 soudního řádu správního, ani rozhodnutími správního orgánu ve věci soukromoprávní [§ 68 písm. b) s. ř. s.]. Rozhodnutím podle § 65 soudního řádu správního je však rozhodnutí, jímž povinný subjekt žádost o poskytnutí informace pro nezaplacení úhrady odložil (§ 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím).“ Tato úvaha je mj. postavena na tom, že sdělením požadavku na úhradu za poskytnutí informace a o výši této úhrady - a ani vyřízením stížnosti proti tomuto sdělení - není právo na informace upřeno, ale jsou jimi vymezeny podmínky, za nichž bude informace poskytnuta. Teprve rozhodnutí o odložení žádosti při neuhrazení sdělené částky je vrchnostenským aktem, jímž je žadateli jeho veřejné subjektivní právo na informaci upřeno, a je pak na správním soudu, aby k žalobě rozhodl, zda se tak stalo po právu.

Naznačenou cestou se přitom v dané věci také žalobce vydal, jak je soudu z jeho úřední činnosti známo. Městský soud v Praze totiž žádost žalobce odložil rozhodnutím ze dne 3. 6. 2015, sp. zn. Si 871/2014, přičemž toto rozhodnutí žalobce napadal žalobou, jíž zdejší soud projednal a zamítl ji rozsudkem ze dne 13. 10. 2016, č. j. 45 A 32/2015 – 45. V tomto rozsudku se přitom zdejší soud mj. zabýval i nyní uplatněnými žalobními body. Žalobci se tedy odpovědi na nyní položené otázky již dostalo.

Z uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nepřípustnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. při použití § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. a) s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta, soud ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 poslední věty zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, vrátil žalobci zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Soudní poplatek bude žalobci vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení, a to k rukám jeho zástupkyně Mgr. Barbory Kubinové, advokátky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. června 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová